

Marno János

A DAL

Akkor végigmért a tekintetével,
s bőrére kiült a fagyott hús színe,
a húsé, az inaké és a faggyúé,
és az idült alkoholmámoré,
mely kapaszkodóért, kampóért eseng;
a csend pedig egyre növekedett
köztünk, mintha mi magunk nevelnénk fel,
ami ránk szakadt ismeretlenül,
hogyan egy nap maga döntse el, szörnyeteg
lett-e belőle, vagy csak egy nagybeteg,
akitől orvosa, ápolója és
látogatója is elnémul. Egy tárgy
alanyesete. Bársonyzakója
belső zsebében gyöngyház fényű fésű,
fogantyú nélküli. A tudta nélkül
immár semmit nem tehetünk. Szolgái
lettünk úgyszólván, szülei helyett,
egymástól született idegenkedők,
akik nem szívesen esznek egy asztal
mellett. Vagy ha mégis, akkor csak isznak,
mert eltikkadtak a csendet hajszólván
s kedvelt nótájuk A siralomházban.
Egyszer megütötte a fülüket, s
azóta ebből a dallamból merítenek
kedvet és kedvet a kedvetlenséghez,
mely nem azonos az egykedvűséggel,
mert a dal vallhatja természetének
a kétkedvűséget. Azt isszák némán,
és ivódnak fel, magukban cívódván
egymással, a fésülködés percétől
már szikraesőt jósolható csendbe.